

ΞΕΝΑΙΣ ΕΝΝΟΙΑΙΣ *

Εὐρος καὶ ὁ Νότος μάλωσαν. Τοὺς ἔβαλε ὁ Ζεὺς, θαρρῶ, νὰ μαλώσουν, γιὰ νὰ διασκεδάξῃ, ὅταν ἦταν εἰρήνη κάτω στὴ γῆ. Μάλωσαν, ἀγρίεψαν, δοκίμασαν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ δύναμί τους τὴ θεϊκὴ, καὶ ὅταν εἶδαν πῶς κ' οἱ δυὸ εἶνε παντοδύναμοι, χαμογέλασαν — ἔνοιωσαν οἱ ναῦται τὸ χαμόγελό τους — καὶ πέρασαν ὁ καθένας τὸν δρόμο του.

* *

Στὸ δάσος τὸ παρθένο, τὰ δένδρα ἤσυχα ἔγερναν μὲ ἀγάπη τὰ βαρεῖα κλαδιὰ τους τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ ἔπλεκαν πλεμάτι ποῦ δὲν τὸ διαπερνοῦσε τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα. Ἀδέλφια τὰ δένδρα, στὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ξενητεία, κάθε κλαδάκι τους φιλοξενοῦσε καὶ μιὰ φωλίτσα ἀγάπης, καὶ τὰ πουλάκια γλυκοκελαδοῦσαν πρωτὶ-βράδν. Μὰ ἔξαφνα ἐξέσπασε στὸ δάσος τοῦ Εὐρου καὶ τοῦ Νότου ὁ πόλεμος.

Τὰ ἤσυχα κλαδιὰ, τὰ φιλικὰ γερμένα ποῦ τὰ θαρροῦσες σὲ λήθαργο, ζωντάνεψαν, ἀγρίεψαν, θέριεψαν, καὶ ἐκατόγχειρο τὸ κάθε δένδρο, ἔπεφτε ἐπάνω στὸ πλαγινό του, τὸ ἀγκάλιαζε γιὰ νὰ τὸ ξεριζώσῃ, ἔσπαναν τὰ κλαδιὰ, γκρεμινοῦσαν ἢ φωληῆς τῆς ἀγάπης, ἔκλαιαν τὰ πουλάκια παραπονεμένα γιὰ τὴ φωληῆ καὶ τ' ἀνήλικά τους τ' ἄφτερα.

Ἡ γῆ κάτω γέμισε ἀπὸ φύλλα, ἢ ἔμμορφες κορφές φαλάκρωσαν, ἄγρια μουγκρίσματα ἀγρίεψαν τὸ δάσος.

Τὰ θεριὰ ἔφευγαν τρομαγμένα, καὶ τὰ δέντρα τὰ θεριεμένα, πὶό θεριὰ ἀπ' τὰ θεριὰ, ἔπεφταν μὲ πὶό πολλὴ λύσσα ἐπάνω στοὺς προαιώνιους γείτονες καὶ ξεσποῦσαν καὶ ἔσπαναν καὶ ξέγδερναν ἀλύπητα. Δύο τριῶν δένδρων σείσθησαν ἢ ῥίζες κ' ἔπεσαν κατάχαμα, μὲ ἄγρια βροντή.

* *

Καὶ ἔξαφνα, στὸ χαμόγελο τῶν ἀνέμων, ἤσυχια... Τὰ κλαδιὰ σταμάτησαν τὸ καταστρεπτικὸ τους ἔργο, τὰ δένδρα τεντώθηκαν φαλακρὰ καὶ ἄσχημα, μόνο ἕνας ἐλαφρὸς τρόμος τὰ κλό-

* Τὸ διηγηματάκι αὐτὸ τῆς ἀλησιμονήτου Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου, εἶνε ἐκ τῶν μετὰ θάνατον εὐρεθέντων καὶ δοθέντων πρὸς δημοσίευσιν.

νιζε ακόμα. "Αν ἡ γῆ δὲν ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ φύλλα καὶ φωληγὲς καὶ κλαδιά καὶ δένδρα μεγάλα, κανεὶς δὲν θὰ ἔλεγε πῶς ἔγινε τόσο μεγάλο κακό... Τόσον ἀδελφωμένα ἔγερναν τὰ δένδρα, τὸ ἓνα ἐπάνω στ' ἄλλο, τῆς πληγωμένες κορφαὶς τους.

* *

Τὰ θεριά ξαναἤλθαν πάλι, καὶ ῥώτησαν ἓνα λιοντάρι:
— Μαλώνουμε, ἀδέλφια, καὶ μεῖς... μὰ... τοῦλάχιστον γιὰ τὴν τροφή... γιὰ τὸ νερό... γιὰ τὴ ζωὴ μας... Τὰ δέντρα γιὰτί μαλώνουνε καὶ σκοτώνονται;... Κοῖμα ἔς αὐτὰ τὰ καταπράσινα σκιερὰ στολίδια τοῦ δάσους!... Λύπη μὲ πιάνει νὰ τὰ βλέπω πεθαμμένα...

Καὶ μιὰ ἀλεπού εἶπε στὸ βασιλέα σεμνά - σεμνά:
— Βασιλέα μου, κάθου στὸ δάσος πάντα· μὰ ἐγὼ ἡ σκλάβου σου ἢ ταπεινὴ κατεβαίνω καὶ κάτω στὸν κόσμον, καὶ ξέρω... Ξέρω... ἀπ' τῆς συνήθειαις τῶν ἀνθρώπων, πῶς ἡ λύσσα εἶνε πιό ἄσθεστη, καὶ ἡ ὄρμη πιό μεγάλη, ὅταν πολεμᾷς γιὰ αἰτία τοῦ δὲν ξέρεις... ὅταν ἄλλοι σὲ βάλουν νὰ πολεμήσῃς... Τώρα στ' ἀψηλά μάλωσαν ὁ Εὖρος καὶ ὁ Νότος καὶ κανένα κακό δὲν ἔπαθαν... Μὰ τὸ δάσος τὸ παρθένο, τὸ καταψύγιό μας, παρ' ὀλίγον νὰ ξεροζωθῇ σύσσωμο γιὰ ξένες ἔννοιες...

— Ἀλήθεια, γιὰ ξένες ἔννοιες; εἶπαν τὰ θεριά μὲ ἀπορία.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ι Ε Σ

ΞΕΡΕΙΣ κάποιες ζωγραφιές
— δειλινὰ καὶ ξημερώματα —
ποῦρθαν πρώϊμες βροχὲς
καὶ τοὺς σβύσανε τὰ χρώματα;

Ὁ μικρούτσικος θεός,
τὸ παιδί τοῦ Ἀπριλομάη,
μέσ' στὰ λούλουδα γυρτὸς
τῆς ζωγράφισε καὶ πάει.

Καὶ σὰν ἦρθε νὰ τῆς βρῇ
Στὸ βουνὸ καὶ στ' ἀκρογιάλι,
ὁ καὺμός μου τοῦ μιλεῖ:
Γιὰ ζωγράφισέ τες πάλι.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ